

119. Skärgårdsflickan.

En skär-gårdsflic-ka än-nu jag min-nes, Där skö-na lä-
 gen i skär-går'n fin-nes, Där näs-tan en-sam bland stor-mens
 hot, Där bin-der fis-ka'n sin ström-mingsrot.

2. En kulan afton till sjöss jag styrde, 6. »Tag henne yngling» så svaret klingar
 Fast vinden stormade och vattnet yrde. »På gamla dagar mig lyckan bringar
 Jag såg ej annat än havets våg, Att se min dotter bland världens larm
 Och ned i djupet min grav jag såg. Få njuta skydd vid en broders arm.»
3. Äntligen syntes en båt i fjärran, 7. För mig hon står med utslagna håren
 Men vem mig sändes det vete Herran. Liksom en blomma i ljuva våren.
 Snabb kom en flicka som virvelvind Ut i dess öga smög fram en tår,
 Ut i min båt som en uppskrämd hind. Hon hade givit mitt hjärta sår.
4. Hon båten styrde, till land den förde, 8. Men flickan svarar med häpet hjärta:
 En kyss mig brände, den kinden rörde. »Ja, jag vill dela hans sorg och smärta,
 Jag ock av flickan några droppar fick, Jag älskar honom mer än han tror,
 Ock vid dess arm till dess hem jag gick. Min kärlek har han förut min mor.»
5. Jag mig då vänder till flickans moder 9. O, vilken sällhet! Ack, ljuva lotter
 Och frågar: »Säg får jag bli dess bro- Att vara älskad av havets dotter
 der? Nu med sin kärleks och oskulds skrud
 Hon mig har räddat ur havets nöd, Blir skärgårdsflickan min trogna brud.
 Säg, får jag bli hennes skydd och stöd?»